

CONCERT

Woven Hand, Flat Earth Society.

Professioneel schoolfeest

Ancienne Belgique, Brussel - 24 november 2007

Voor een tweede keer werd de Brusselse AB een weekend lang overgenomen. In 2004 mocht Mauro Pawlowski de concerttempel cureren, deze keer was Wim Vandekeybus, internationaal gerenommeerd danschoreograaf, aan de beurt. We kregen een even eclectisch als verrassend programma voorgeschoteld met voornamelijk bands waarmee Vandekeybus in het verleden al mee had samengewerkt. Maar muziek was uiteraard niet de enige leidraad doorheen deze eerste avond.

Onze verbazing was niet heel groot toen we een catwalk aantreffen in het midden van de grote zaal. Op drie gigantische videoschermen werden performances van Vandekeybus geprojecteerd op de tonen van pompende muziek. Het was ons snel duidelijk dat dit geen ordinaire concertavond zou worden. Dat viel ook te merken aan het publiek dat hier op afkwam. We willen het woord 'bekakt' niet in de mond nemen, daarom zullen we het maar bij 'arty farty' houden. Een raar publiek dat eerder de neiging vertoonde om naar achter in de zaal te kruipen dan vooraan te staan.

Genoeg geklaagd, tijd voor de muziek. Opener van deze tweedaagse was het veertienkoppige jazzcollectief **Flat Earth Society**, de groep rond Peter Vermeersch. Die laatste had de muziek geschreven bij de eerste twee voorstellingen van Vandekeybus, toen nog onder de naam X-Legged Sally. De groep bestaat voornamelijk uit blazers en dat ontaarde bij momenten in een kakofonie van jewelste. Het waren vooral de cello en de drums van Teun Verbruggen die het geheel nog enigszins verteerbaar maakten. We werden echter pas echt wakker geschud toen Mauro de boel wat kwam opvrolijken tijdens *Lulu*. Ook de hilarische afsluiter *Wet Is Wet* bleef ons bij dankzij de accordeonist die het nummer laag per laag uitkleedde waarna het overgenomen werd door Mauro en Vandekeybus die er, ondersteund door dansers, een spoken word performance van maakten over Muhammad Ali.

In de club stond ons een ander uniek project te wachten: de samenwerking tussen **Eavesdropper & Simon Lenski**. De eerste is één van onze belangrijkste elektronikaproducten, de laatste kennen we vooral als cellist bij DAAU en van zijn samenwerking met Lais in het begin van dit jaar. Voor een aanvankelijk quasi lege zaal (er was overigens over de hele avond opvallend weinig volk aanwezig), zagen we een inspirerende performance. Maar dat kwam vooral door de intrigerende beelden die we ondertussen te zien kregen. Het was dan ook eerder de muziek die de beelden ondersteunde, in plaats van het omgekeerde. Bij momenten angstaanjagend maar vooral wondermooi.

Onder luid tromgeroffel werd de tweede band van de avond aangekondigd. Op de catwalk: een groepje kinderen genaamd de Fanfakids, gewapend met voorgegespte trommels. Op het podium: **Ceramic Dog**, onder leiding van **Marc Ribot**, de New Yorkse avant-garde gitarist bekend om z'n werk bij Tom Waits. De interactie tussen de twee groepen was indrukwekkend. Ribot en de zijnen haakten perfect in op de bezwerende ritmes van het drumcollectief. Na dit beginnummer verdwenen de kinderen in de coulissen en zette Ismailly de begintonen van *Digital Handshake* in. Ceramic Dog was in topvorm. Wilde improvisaties, de kenmerkende hoekige gitaar van Ribot en de acrobatische drums van Ches Smith. Hoogtepunt was ongetwijfeld het zeer sterke *Fuego*. De groove van dit nummer werd doorgezet in een deconstructie van het door Jim Morrison gepende *Break On Through (To The Other Side)*. De enige teleurstelling die we kunnen bedenken was het uitblijven van juweeltjes als *Midost* en *When We Were Freaks*, maar dat mocht de pret niet bederven. Ceramic Dog, de ijzige pose van een hond net voor de aanval. Vanavond was dit eerder een ijzersterke beet.

Als er één groep niet mocht ontbreken op een feestje ter gelegenheid van de verjaardag van Ultima Vez, dan was het wel **Woven Hand**. Frontman David Eugene Edwards schreef namelijk de soundtrack voor de dansproducties Blush en Puur. De aftrap werd gegeven met *My Russia*. Het wees erop dat dit een klassieke Woven Hand performance zou worden, ware het niet dat de Patek concertina van Edwards het podium versierde. Dat het niet bij versieren bleef werd ons al snel duidelijk. Het prachtige *Harm's Way*, stammend uit vervlogen 16 Horsepowertijden werd op het AB-publiek losgelaten. Alle superlatieven schieten tekort bij zulk staaltje begeesterd vakmanschap. De banjola werd nog even van stal gehaald voor het donkere *Whistling Girl* en ook het min of meer obligate *White Bird* werd ons niet onthouden. Even werden we nog eens met de neus op de pure schoonheid van Blush gedrukt door enkele 'spoken word' fragmenten en dansperformances uit de originele voorstelling. Een bloedmooi *Your Russia* sloot de set af. Als toegift werd *Winter Shaker* ten berde gebracht. En plots, alsof één Horsepowernummer nog niet genoeg was, nam Edwards weerom de concertina ter hand. Dit keer om het beklijvende *American Wheeze* van debuutalbum 'Sackcloth 'n' Ashes' uit te voeren. Een verbouwvereerd publiek en een begeesterde band waren het resultaat. Na *Dirty Blue*, nu al een tijdje de nieuwe live-klassieker uit 'Mosaic', viel het doek. Woven Hand speelde het weerom klaar om het publiek verweesd achter te laten. Wat ons nog restte, was de Heer te danken voor een concert als dat van vanavond.

Op het einde van de avond gingen we toch met een gemengd gevoel naar huis. We hadden enkele schitterende optredens gezien maar alles daar rond (waaronder de dansperformances, de ode aan Albert Ayler en de spoken wordperformances) leek behoorlijk overbodig. Hoe mooi het bij momenten ook kon zijn. Daarbij kwam nog eens dat blijkbaar alles op de gevoelige plaat moest vastgelegd worden en liefst nog van zo dicht mogelijk, wat een bijzonder storend effect teweeg bracht. Het geheel deed ons denken aan een schoolfeest waarbij iedereen zijn ding mag komen doen op het grote podium, zij het dan uiteraard net iets professioneler.

daMusic - www.damusic.be
Tekst DM, TW